

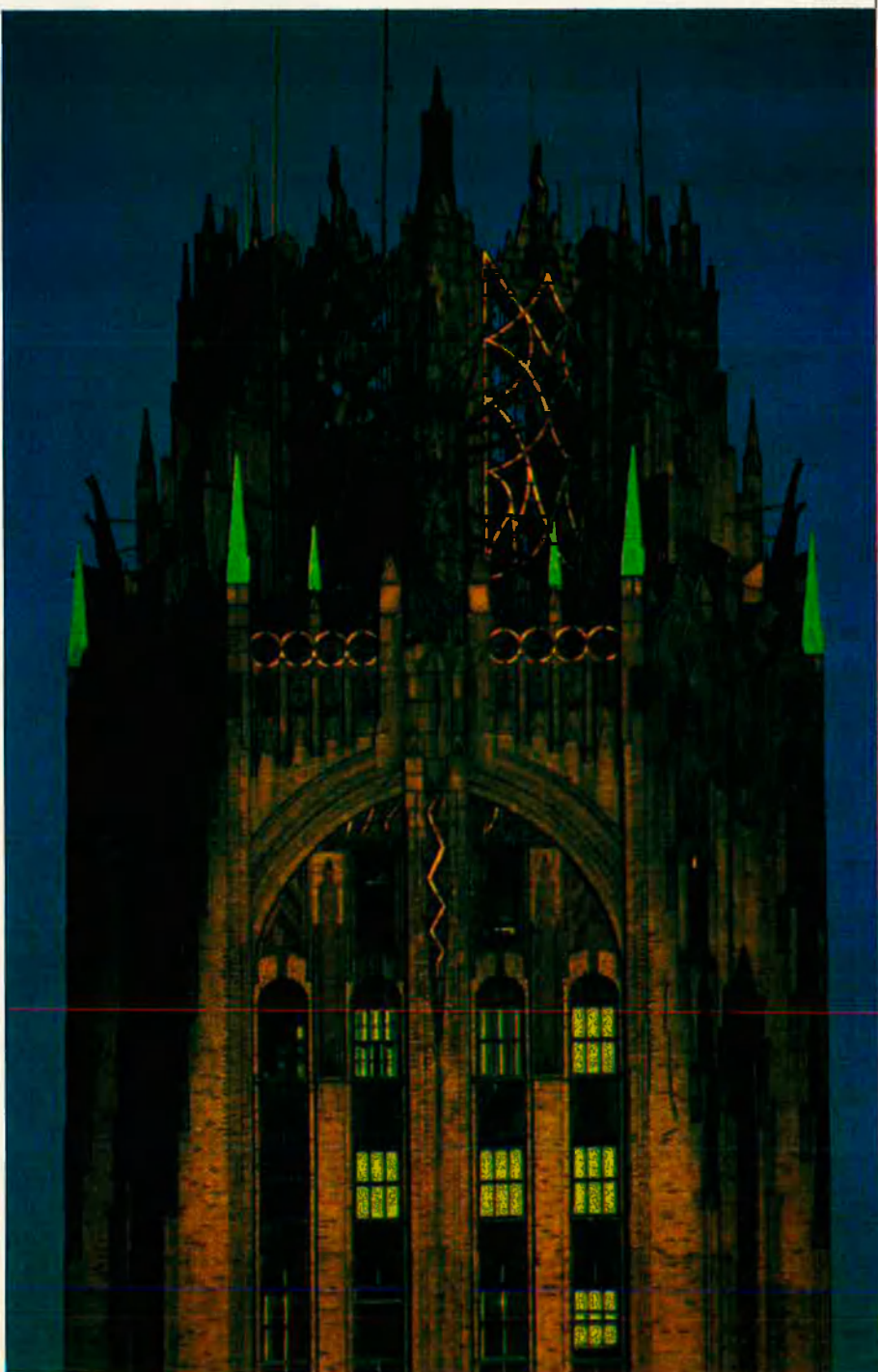
Tot l'honor per a Joan Triadú

L'any 1969, Òmnium Cultural instituï el Premi de les Lletres Catalanes per a guardonar la persona que "per la seva obra literària o científica, escrita en llengua catalana, i per la importància i exemplaritat de la seva tasca intel·lectual, hagi contribuït d'una manera notable i continuada a la vida cultural dels Països Catalans". Joan Triadú fou un dels inspiradors del premi, ha estat alguns anys membre del jurat i, segons que diuen, un dels defensors aferrissats del punt que ha generat més polèmica entorn del guardó: *l'exemplaritat de la tasca intel·lectual*. Per aquesta raó, i no entro en cap valoració de judici, un gegant de les nostres lletres com fou Josep Pla se'n quedà a l'escapça i postergat a les tenebres exteriors.

Vint-i-tres anys després, i coincidint amb el repicó del setantè aniversari, el premi ha estat atorgat a Joan Triadú amb innegable justícia i amb l'afegitó que possiblement és de la colla de guardonats que més bé s'ajusten a la banda del redactat que parla d'exemplaritat en l'exercici de la tasca intel·lectual. I puntualitzo que l'afirmació no té cap afany d'establir greuges comparatius. Ara bé, les primeres declaracions de Joan Triadú després del guardó em semblen la prova més feaent d'un esperit combatiu i indomable. Es preguntava si no vivim encara una situació de resistència i afirmava (manllevo la citació de l'*Avui*, 12-V-92) que tot i haver avançat notablement des del 1969, encara ens queda molt de camí per a aconseguir el país que volem.

Des de la meua particularíssima visió de les coses, m'agradaria apuntar dos aspectes referits a Joan Triadú i al premi que acaba de rebre. El primer va de dret a la seva aportació com a crític literari i l'altre a aquesta tossuderia exemplar que l'ha dut a treballar sense auturador al servei d'un bell somni: aquest que creiem possible i que, malauradament, no tenim encara.

Repasant els vint-i-dos guardonats ante-

riors hom s'adona que en el rànquing sobresurten els poetes, els filòlegs i els novel·listes. Després, els estudis de la literatura i la nòmina s'arrodoneix amb la torna testimonial d'un geògraf, un arqueòleg i un parell d'humanistes. Però no hi havia, fins ara, crítics literaris. I si hi eren —el cas de Marià Manent i de Josep M. Llompart—, n'exercien com la peça complementària al parament del poeta. Una mena de corbatí discret sobre el frac elegant de la poesia. Sens dubte, Joan Triadú és el primer crític literari *full time* guardonat amb el premi més prestigiós de les lletres nostrades i al costat de la feina desenvolupada com a crític tenen ben poca importància els detalls menors d'un llibre de poemes, un altre de prosas literàries i fins les primmirades traduccions de Shakespeare i de Píndar. La figura de Joan Triadú respon, sobretot, a la del crític literari tot-hora al peu del canó. I m'abelleix de recalcar-ho en defensa d'una activitat literària que és considerada la ventafocs de tots els exercicis que deriven de l'ofici d'escriure. Joan Triadú és un exemple evident de dedicació i de tenacitat per a ennobrir l'ofici i fer callar, de passada, el tòpic que els crítics som escriptors frustrats. Proseguint, encara, la defensa del gènere, confesso que he llegit pàgines de crítica molt millors que bona part de l'allau de poemes que ara es publiquen amb irresponsable frivolitat i que el sentit profund del català que gasta Joan Triadú podria ser un model perquè n'aprenem, si volen, un grapat dels nostres escriptors.

L'altre aspecte per remarcar té a veure amb el seu nacionalisme que és d'aquells que en diuen granític, d'una peça i sense esquerdes. Un catalanisme de pedra picada i dels que, a parer meu, caldria que es multipliquessin com els pans i els peixos evangèlics, ara que tomen a passar trens d'aquests que no es poden perdre. El tren de la incorporació a Europa, per exemple. En el fons, només es tracta de tenir clar si ens hi hem d'incorporar com a catalans de ple dret o bé formant part d'aquest llast anacrònic i tan gastat per la història que són els estats plurinacionals. Val a dir que aquest és un tema del qual mai no n'he parlat amb Joan Triadú. Sospito, però, que és més de la primera opció que no pas de la segona. També per aquesta raó em penso que, enguany, el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes ha fet bingo o un ple de quinze. Trieu la mena d'atzar que més us agradi.

Isidor Cònsul

Creix el sud

En 1983 vam presentar sis candidatures municipals nacionalistes per la circumscripció d'Alacant i vam aconseguir dotze regidors. El 1987 ja en van ser vint-i-quatre i els regidors, entre ells dos alcaldes, trenta-sis. El 1991 n'hem presentat sota les sigles UPV, PVN i Independents trenta-set, i ara som un diputat provincial per la Marina Alta, quatre alcaldes i cinquanta-nou regidors.

Les dades són incontestables: el nacionalisme polític valencià creix de manera indeturable a les comarques del sud del nostre país. Del no-res de 1979 hem passat a ser una força política determinant en molts dels nostres pobles i ciutats.

Amb tot, en som conscients, encara són més, massa més, les poblacions que no tenen representació política nacionalista als seus ajuntaments i perquè ho sabem i perquè sabem que és desitjable, saludable i possible —nosaltres en som una modesta prova— consolidar un poder polític municipal nacionalista a totes les nostres localitats, us convoquem.

Convoquem tots els valencians i valencianes del sud que vulguen intensificar el seu compromís ètic i polític amb els interessos i drets del nostre poble a organitzar-se políticament. Convoquem tots els/les nacionalistes

valencians a fer política. Una política pròpia, una política unitària en la seua fecunda diversitat, una política que tinga com a eix vertebrador la voluntat explícita de construir un poble cada dia més solidari, reconciliat amb ell mateix, respectuós amb la seua terra, tolerant, autogovernat. Un poble lliure en una Europa de pobles lliures.

Nacionalistes valencians i valencianes, valencians i valencianes del sud, incorporeu-vos al llarg, venturós, engrescador, necessàriament *unitari* viatge cap a la plena llibertat, dignitat i progrés del nostre poble.

Vine amb la teua gent. Creix el sud. Indeturable.

Robert Miralles

Alcalde nacionalista de l'Ajuntament d'Ondara (UPV)

Paca Sevilla

Tinent d'alcalde nacionalista de l'Ajuntament d'Altea (PVN)